

Nr. 6

1948

№. 10

JAUNYSTĒS
AIDAS

JAUNYSTĖS

AIDAS

R. Lėtas

KRISTAUS KARALYSTĖ IR JAUNIMAS.

"Jis viešpataus nuo jūros ligi jūros
ir nuo upėw iki žemės skritulio pa-
kraščiu. Visi žemės karaliai jį gar-
bins, visos tautos Jam tarnaus. Aleliuja"

Ar pažįsti šitą Karalių? Tai Kristus. Jį vadini Dievu-Žmo-
gumi, Išganytoju, Jėzumi. Jis, tas pats, yra ir Tavo Karalius.
Jo sostas: dangus, kryžius, altorius, žmogaus širdis. Jo Kara-
lystė - visos pasaulis, jo pobūdis: tiesa ir gyvenimas, šven-
tumas ir malonė, teisybė, meilė ir taika. Tu jos lauki ir
ilgiesi, kasdien maldauji: Teateina Tavo Karalystė!

Katalikiškas jaunimas sudaro šitos karalystės
dali. Čia pirmiausia turi suspindėti Kristaus Karalystės žymės.
1. katalikiškojo jaunimo karalystė yra tiesos Karalystė.
Jos pagrinduose padėta Kristaus tiesa. Kaip ilgai dar pa-
saulis tarsis galįs apsieiti be Kristaus tiesos? Be jos
nebus jam išsigelbėjimo. Jaunimas turi būti Kristaus tie-
sos nešėjais pasauli. Kaip žavų buvo kartą München'e per
katalikų jaunimo kongresą. Didelis senos pilies kiemas
pilnas tūkstantinės minios jaunimo. Nakties tamsą išblaškė
liepsnoja jų rankose fakelai. Vienas lieknas šaunus jaunuolis
nešinas vienoj rankoj vėliavą, kitoj degantį fakelą, užšo-
ka kiemo viduryje ant marmurinio šulinio briaunos ir
skardžiu balso skelbia katalikiškajam jaunimui pirmąjį
reikalavimą: **N e p a l a u ž i a m o t e i s i n g u m o !**

Nepalaužiamo teisingumo-mano jaunieji broliai
ir sesės ateitininkai. Tai turi būti ir šiandien pirmasis
reikalavimas kiekvienam, kurs nori būti tiesos skelbėju.

Tiesūs ir aiškūs, kilnūs ir atvirumo pilni turime mes stovėti savo tautiečių ir kitų tarpe. Gal kai kam nepatiksime, nesvarbu. Jie pagaliau bus priversti mus gerbti, kaip teisingus, neturincius vyriaus žmones. Nešiojame gyva tiesos žodį mūmyse, kad jis būtų mums rodyklė per visas gyvenimo ūkanas, kad ir kitiems galėtume atskleisti tiesos kelią. Ranką prie širdies! Ar mes mokomės tiesą pažinti ir pagal teisingumą gyventi? Ar melas neturi tokių pačių teisių mūsų širdyje kaip ir tiesa? Ar naudodamasis ne-normaliuoju trenties gyvenimu netapo melas mūsų kasdieninė duona? Šiuo atžvilgiu jaunimas stovi prieš dideli uždavinį: gražinti tiesai pilnas teises ir garbę. Mūsų susirinkimuose, studijų rateliuose, religinėse valandėlėse, valdybų posėdžiuose, seimoj, klasėj, draugų tarpe, visur turime iekoti tiesos, rungtis už tiesą. Jaunimas, kuris nesirūgsta už tiesą, nėra jaunimas. Be baimės ir be tūstybės išpažinti, liudyti ir sklebti tiesą! Jaunuolio pasaulis turi būti tiesos pasaulis.

2. Katalikiškojo jaunimo karalystė yra gyvenimo ir džiaugsmo karalystė. Ne tuščias džiaugsmas sudaro gyvenimo turinį. Gyvenimas yra rimtas ir kietas. Jis toks yra ir mums jauniems. Šio gyvenimo reikalavimai yra dideli. Reikia matyti gyvenimą toki, koks jis yra. Šiam gyvenimui reikia tinkamai ir sauniai pasiruošti. Bet ir rimto ir kieto gyvenimo aktyvaizdoj katalikiškas jaunimas neturi nuleisti galva ir nusiminti. Tikrojo jaunimo vartai turi būti jaunimui plačiai atverti. Miškai ir laukai, kalnai ir ežerai, gamta ir menas, daina ir muzika, žaidimai ir sportas, darbas ir draugai - visa tai yra Jūsų ir Jums. Niekur ir niekados katalikiškojo jaunimo tarpe neturi jaustis nuobodulys. Bet mes tai pat turime žinoti, kad tikrojo džiaugsmo pagrindas yra gryna sąžinė ir sielos tyrumas. Jauni žmonės, kurių kasdienybė šiais laikais yra ne kartą tokia sunki ir tokia skurdi, trokšte trokšta džiaugsmo. Jie be atodairos metasi į sėstantį sokių ir kitų malonumų srautuli. Mes turime atverti ir parodyti sau ir kitiems tikrojo džiaugsmo šaltinius. Katalikiškas jaunimas turi būti tais trobedūrais, tais giesmininkais, nesąnciaus palaimintą džiaugsmą į visą gyvenimo sritis. Kur tik jūs pasirodysite, ten turi būti šviesiau, skaidriau, linksmiau.

Raudonasis džiaugsmo rožes įpinti į tamsų tremties die-
nų vainiką.

3. Katalikiškojo jaunimo karalystė yra vilties karalystė.
Karta pasakojo kunigas: Išlipęs vienoje stotyje rado jau-
ną žmogų, kuris mielai paėmė nešti jo lagaminą. Kelyje iki
stovyklos jie kalbėjo apie šį bei tą. To pašikalbėjimo
metu-kunigas sako- aš pastebėjau baisų dalyką - tas jau-
nuolis nebeturėjo vilties! Jaunimas be vilties! Tai būtų
baisiausia. Alkis, šaltis, nedateklus nėra jaunimui taip
pragaištingas, kaip neviltis. Katalikiškas jaunimas turi
išsilaikyti tikėjime ir viltyje. Kurie tikime į Dievą,
visąžinanti, visagalinti, gerąji Tėvą, nesame sviesios
vilties žibinta. Geresnės ateities viltis, laisvos tėvynės
viltis negali dingti iš jaunos kūtinės, nors ir šimtą
kartų sunkesni smūgiai ištiktų. Ateikime gailestingumo
darbais pagelbėti vilties netekusiems. Mielas tautiečio
žodis tautiečiui ir geraširdiškas darbas, nuskambės teviškės
aidu, žadins viltį, stiprins ryžtą.

Ar jaučiate, koks didelis, koks kilnus ir gražus Jūsų užda-
vinys-jaunimo pasaulį išpuošti Kristaus karalystės žiedais.
Būti tiesos, gyvenimo džiaugsmo ir vilties nesėjais.

Teateinie Kristaus Karalystė, o joje jaunimo
pavasariško džiaugsmo karalystė!

... Ir tu žinok - paliksi savo ir pagrobtą
lobį, kai valanda ateis akis užberti smėliu

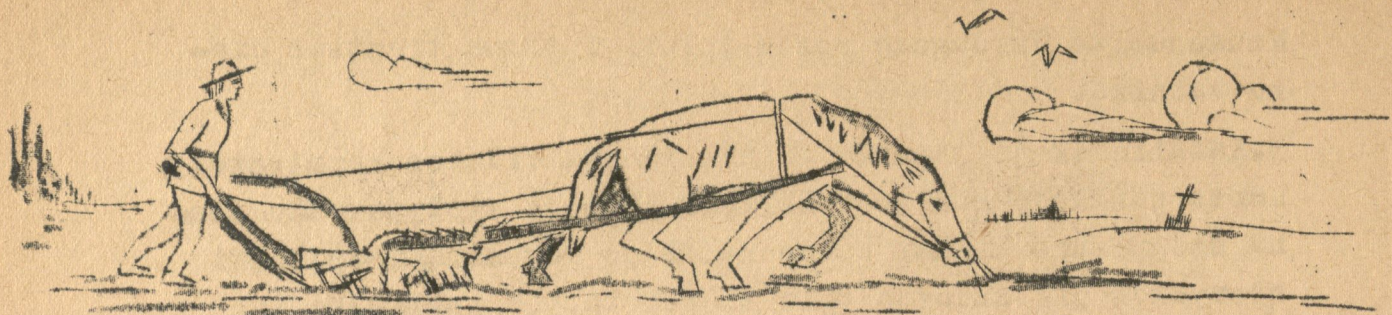
(Santvaras)

Ideologija dažnai paverčiama praeštaraujančia būbute,
kuriai vistiek, ar gatves valyti, priimti kareivių parādą
ar žudyti žmones. (Vaišnora)

Nutilkite šūkavę apie kultūrą. Jūs neišspręsite, ką ji turi vertin-
gesnio už jūsų kaklaraišį ir ką blogesnio už jūsų šios dienos pie-
tus - nes kultūra nėra nei kaklaraiškėtis nei gomurį kutenas prieskonis.

Kada aš perku durną, nereikalauju ant jos užrašo, kad tai tikrai duo-
na. O jūs norite įpiršti man savo kultūrą su etikečių banaliom ir rėkian-
čiom spalvom, iki fortissimo pakylančiais balsais.

Duckite man ją, parodykite. Jeigu ji yra jumyse, valandėlę nutilkite
ir leiskite ją pamatyti už jūsų pagieža ir pykčių degančių veido
bruožų, už viso tinklo painių linijų įbražytą jūsų kultūros. (Iš „Ieškojimas“)

Antanas Miškinis

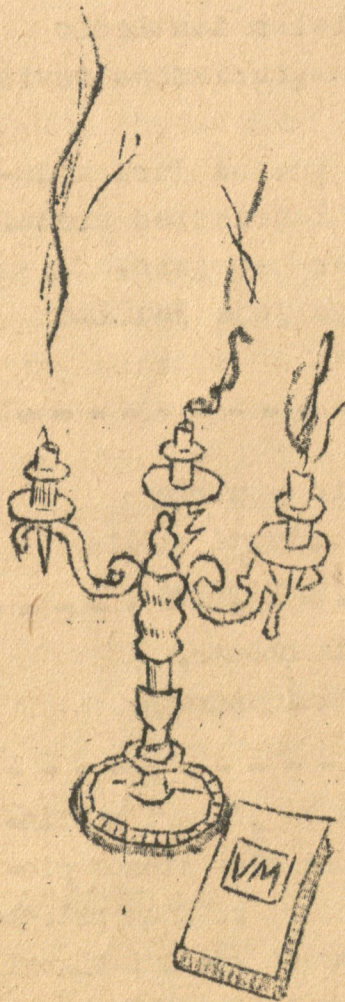
MANO KAIME !

Mano kaime, kaime žaliasis,
Ar galėčiau tave pamiršti?
Ruduo, Varnos šermukšnius lesa,
O man rašant sudreba pirštai.

Dreba jie kaip armonika grojant
Keliaunąją gaudžią vestuvių,
Kaip nuo vėjo gelsvi vasarojai,
Kaip vargai eidami per Lietuvą.

Aš mačiau tavo rūpestį didį
Negi vien iš vagon - saliono.
Nedalia žiemą vasarą lydi,
Eina nerimas kalnais ir kloniais.

Mano kaime, kaime žaliasis,
Negalėsiu tavęs paminėti,
Ruduo, varnos šermukšnius lesa,
O man dreba širdis ir pirštai.

I N T E L I G E N T I Š K U M A S .

Mieli skaitytojai, šiuo straipsniu aš Jūsų nenustebinsiu. Intelligentiškumas, kaip vienas iš ateitiniškiškųjų principų Jums visiems daugiau ar mažiau pažįstamas. Čia aš stengsiu išskirti tik keletą minčių intelligentiškumo sąvokai papildyti.

Kas yra intelligentiškumas? Šis klausimas dažnai išsprendžiamas labai paprastai. Sakoma, kad intelligentiškumas yra atitinkamas išsilavinimo laipsnis, kuris paprastai pasiekiamas per aukštesniasias mokyklas. Tokia mokykla daugelio manymu yra visų pirma gimnazija, toliau universitetas ir t. t. Todėl kiekvienas tik baigęs gimnaziją jau drįsta save skaityti inteligentu-apsisvietusiu žmogumi. Nebaigę gimnazijos mūsų įprastinėje kalboje vadinami pusinteligencijais, o daugiau išsilavinę kaimo žmonės priskiriami kaimo inteligentų grupei. Šitokia intelligentiškumo ir inteligento sąvoka yra plačiai paplitusi mūsų visuomenės tarpe. Tačiau ji nėra tiksli. Kad pilnai suprasti intelligentiškumo esmę reikia daugiau išigilinti ir uoliau panagrinėti tokius klausimus, kurie su intelligentiškumo sąvoka tampriai susiję. Kai kas bando inteligentams priskirti ir tai vadinamus "blizgančius žmones". Pagal šią nuomonę apie žmogaus intelligentiškumą sprendžiama, ne pagal jo išsimokslinimą, ar elgesį, bet pagal jo išorinę išvaizdą - rūbus, papuošalus ir t. t. Kai kas net ir dabartinėse mūsų gyvenimo sąlygose inteligentais vadina visokių didesnius ir mažesnius "biznierių", ne pagal jų bendrą ir mokslinį išsilavinimą, o tik dėl jų mokėjimo visuomenėje pasireikšti savo turtu. Klaidinga yra inteligentais vadinti žmones pagal jų užimamą vietą. Nei pareigos, nei titulai, nei turtas neduoda teisės vadintis inteligentu. Kitas reikalas, kaip kalbama apie mokslą, apie išsimokslinimą. Mokslas praplečia žmogaus akiratį, duoda jam galimybes daugiau ir nuosekliau protauti, leidžia giliau ir plačiau pažinti visą gyvenimo aplinką.

Tačiau nereikia manyti, kad baigimas gimnazijos, ar net universiteto jau leidžia vadintis inteligentu. Nevisuomet atestatas ar diplomas suteikia inteligento laipsnį ir garantuoja asmens inteligentiškumą.

Inteligentiškumas yra Tavo proto, sielos ir veiksmų harmonija.

Gali būti labai didelius mokslus baigęs, gali būti daug laikraščių ir knygų perskaitęs, gali sugebėti spręsti painiausius matematikos uždavinius, bet visa tai nepadarys tavęs inteligentu, jei tavo siela bus kurti, jei negalėsi pajusti kur ir kaip turi pasielgti, jei tavo proto mechaniškus pasireiškimus nelydės tavo sielos balsas. Tačiau gali būti ir taip, kad savo sielos balso ir proto nuovoką pajėgsi suvesti į vieną sąskambį, taip vadinama, tavo sielos ir proto balso, bet ir tai tau nieko nepadės, jei tavo veiksmai ir darbai bus be proto ir be širdies jausmo. Atrodo lyg ir neįmanoma, kad taip galėtų būti, o vis tik taip būna.

Tavo sielos ir proto balsas tau sako: „Tu privalai gerbti savo vyrrsniusius, privalai mylėti savo Tėvynę, turi visų pirma pažinti savo kraštą ir kalbą ir t.t. Ir tu nei protu, nei siela šitiems sąmoningiems pajautimams neprieštarauji, o vis tik savo veiksmuose užmiršti šitą nuolatinį savo sielos ir išlavinto proto balsą. Pažvelk atydžiau į savo veiksmus. Ar jie neprieštarauja tavo sielai ir protui. Jei taip, tai dar nesi pilnutinis inteligentas, o pilnam inteligentiškumui trūksta kurio nors svarbesnio elemento. Gal valios, o gal sielos jausmą paskandina, kiti stipresni tavo kūno jausmai.

Kalbu tik su prieš pusę metų baigusiu gimnaziją abiturientu. Jo turimos žinios apie Lietuvos istoriją ir geografiją yra per daug silpnos, palyginus su žiniomis apie paprastas eilines filmas ir t.t. Gražu pažinti svetimuosius. Tačiau visų pirma reikėtų pradėti nuo savo krašto. Naudinga mokėti svetimas kalbas, bet žalinga nemokėti savosios ...

Vlenoje stovykloje tautinės šventėe minejimas, o tuo tarpu sporte aikštėje 7-8 klasės gimnazistai žaidžia, nekreipdami jokio dėmesio, kam ištikrųjų ši diena skiriama. Tokių pavyzdžių galima prisikaityti daugiau. Visa tai reiškia, kad nevisuomet inteligentiškumo laipsnis pasiekiamas baigus gimnaziją, ar net universitetą. O gali būti ir priešingai. Ir ūkininkas, ir darbininkas gali savo galimybių ribose pasiekti inteligentiškumo laipsnio. Šis inteligentiškumas gali būti siauresnis, negu išmokslinto žmogaus, tačiau bus inteligentiškumas, jei šis eilinis ūkininkas ar darbininkas nuoširdžiai pagal visus savo sugebėjimus sielos, proto, ir veiksmų harmonijoje vystys savo gyvenimą. Kaip būtina inteligentiškumo savybė yra mandagumas. Tačiau ir čia glūdi vienas pavojus. Prieš kurį laiką girdėjau tokį gimnazistišką pasisakymą: „Toks ir toks mokytojas klasėje reikalauja visiškos tylos, todėl aš stengiuosi per jo pamokas būti kuo ramiausias“, arba vėl „į mokinių mišias turi būtina nueiti, nes kitaip kapelionas parašys du“--- Ir čia tavo ilgėsysis nėra inteligentiškas, nes taip darai tik dėlto, kad gresia sankcija-bausmė. Arba vėl, kai tavo elgesys ne prieš visus žmones yra lygus. Su savo idėjos draugais elgies vienaip, su tavo priešais kitaip- dažniausiai klastingai ir neriteriškai, kaip pradedi skirti žmones į tau patinkančius ir tavo neapkenčiamus, kaip pradedi pataikauti stipriesiems ir silpnesniuosis neigti, kaip pradedi vienos tautos atstovus per daug girti, kitus per daug smerkti ir niekinti.

Tai nebuvo platus ir išsamus inteligentiškumo principo nagrinėjimas. Šios kelios mintys tik primena, kiek daug privalumų reikia turėti norint save skaityti inteligentu. Reikia žinoti, kad šiuos privalumus tegalima lengviausiai įsigyti mokyklos suole organizacijose ir tik tol, kol esi jaunas. Jauna siela, lankstus protas leidžiasi auklėjamas ir palenkiamas.

Senėjimas ir čia teikia surambėjimo žymių. Todėl visa kas galima padaryti inteligentiškumo ugdyme turi būti padaryta tarp jaunųjų žmonių. Jaunieji turi būti ir yra didžiausi idealistai. Į jaunimą šiuo metu dedama tiek daug vilčių ne tik mūsų organizacijos, ne tik mūsų tautos ribose, bet ir visoje pasaulinėje visuomenėje. Aukštas inteligentiškumo lygis yra laidas visai kultūrai. Tik per pilnutinį kiekvieno žmogaus 2 individo inteligentiškumą gali būti pasiekta pilnutinė kultūra. Šitoks yra inteligentiškumo ugdymo uždavinys. Kaip toks jis turi būti visų mūsų sprendžiamas laimingesnei pasaulio žmonijos ateičiai.

00000000000000000000
0000000000000000
0000000000

Vyt. KAZLAUSKAS,

LIETUVOS LAISVĖS KOVOTOJŲ LAINOS KALBA Į MUS ...

Štai, jau ketveri metai, kaip gyvename ilgesiu persunktas dienas be Tėvynės, laukdami išsipildymo valandos. Ketveri metai laisvės kovoms Tėvynėje, ketveri metai tremties dienoms, Lietuvos istorijos lapus ženklina kraujo ir ašarų skaičiais bei raidėmis.

Kaip greitai laikas bėga, tarytum upės vanduo. Rodosi, dar neseniai vaikščiojom Tėvynės laukais, rinkdami margaspalvius žiedus jaunystės vainikui, sveikinom pakelių Rūpintojėlius, Kryžius saugančius Lietuvos žemę, o jau ketveri metai svetur... Toli liko Tėvynė, toli liko gražios praeities dienos, bet arti - mūmyse liko vaikystės jaunystės dienų prisiminimai.

„Leiskit į Tėvyne,
leiskit pas savus.

Ten pradžiugs krūtinė,
Aš galvins jaunystę

Sena lietuvių tremtinių daina, gimusi dar anais senais laikais, kada lietuviškojo žodžio dainos mylėtojai, irgi, nešė sunkią tremties našta tolimame Sibire. - Dainuojame ir mes šią Tėvynės ilgesio dainą, trokšdami sugrįžti į laisvą Lietuvą.

Mes savo akimis nematome po kryžium parkritusios Motinos Lietuvos, mes negirdime širdį veriančio kankinių balso, nes mus nuo Tėvynės skiria didžiulė praraja, bet mes jaučiame, jaučiame Tėvynės pulso plakimą gyvendami gimosios Europos padangėje.

Daug tiesos sužinome iš Lietuvos gaunamų laiškų, kuriuose apytikriai apibrėžiami įvykę faktai. Bet tai tik mažutis vandens lašas jūroje. Pilną, aiškų kovojančios Lietuvos vaizdą duoda iš „miško brolių“ atplaukusi laisvės kovų daina.

Ir štai, neperseniausiai, mus pasiekė pirmieji dainos garsai:

„Kovon, kovon, kovon draugai
Tėvynė šaukia mus.
Greit paraku pakvips laukai
Ir ktauju raus dangus“

Žūtbutinės kovos įsakymas skamba pavergtos Lietuvos laukais, it tyruose paklydusio balsas, šaukdamas viso pasaulio lietuvius eiti vaduoti kraukais pasruvusios gintaro žemės.

Meškime žvilgsnį į laisvės kovotojų dainų turinį. Čia mes visa širdim pajusime karštą Tėvynės meilę, pamatysime vilties žiburėliais blykčiojančius žodžius:

„Dievas neapleidžia smilgos palaužtos
Ir benamio paukščio ištikto audros,
Neapleis ir mūsų tėviškės mielos-
Čia Marijos žemė ir vaikai mes jos“

Dievas, gilus tikėjimas skaisčia Tėvynės ateitimi, lydi laisvės kovotojus kiekviename žingsnyje. Jie drąsiai žengia į mir-

ties nasrus, aiškiai žinodami, kad ner aukas ir pasišventimą laisvę
laimės:

„Išėjau aš už tėviškės laisvę, išėjau
už gimtuosius namus,
išėjau už rūtelių darželį
ir už tai, kas lietuviui brangu”.

Tėviškės laisvė, gimtieji namai, rūtų darželis ir „tai, kas lie-
tuviui brangu” yra pagrindinis laisvės kovotojų tikslas :

„Neparnešiu žemčiūgų nei aukso,
Mus šalis ir be perlų brangi.
Jei manęs, mylima, nesulauksi-
Nerymok nusiminus lange”

„Kur lygūs laukai, snaudžia tamsūs miškai, lietuviai barz-
dočiai dūmoja...”- tautos dainiaus Maironio pranašingi žodžiai.
Žiūrėkime, kaip jie dabar tinka šių dienų Lietuvai. Tamsiose gi-
riose „lietuviai barzdočiai dūmoja. Galanda kirvius, kalavijus
aštrius ir juodbėrį žirgą balnoja”.

Laisvės kovotojų gyvenamąją vietą, gyvenimo būtinumą pasako ši
paslaptinėse giriuose gimusi daina:

„Atėjo vakaras į girią,
Atėjo ilgesys pas mus,
Berželių šakos prasiskyrę
Ir pūčia vėjas nuo namų.
Akis išmeigę į liepsnas,
Tai vėl prasmego girių tolius
Kovų ir nerimo diena.

„Miškų tankmėj suigo žvėrys.

Sumigo paukščiai ant šakų -

Tik mūsų akys liepsnomis žėri,

Širdis tik ilgisi namų'!

Gimtųjų namų ilgesys jiems jau pražydo paparčio žiedu. Tas tik tą žiedą nuskins Lietuvos prisikėlimo rytmeti ir sugriš į gimtuosius namus, kas laisvės aušrą išvys pažadeta...

Vienos tik žvaigždės, kurios laisvos gyvena visatos erdvėje, kurios linksmos plevena nakties metu, mėnuliui verkiant, ar besišypsant, yra geriausios draugės. Jos kas nakt laisvės kovotojams primena gimtųjų namų šeimos židini, kuriame, kaip žvaigždės, plevena artimųjų širdys:

„Dievuliau, žvaigždėtoj padangėj

Tiek daugel plevena žvaigždžių.

Kodėl pas motulę, pas brangiąją

Pareiti daugiau negaliu ?'!

Liūdni ir apsiniaukę debesys dengia Lietuvos padangę. Niūri naktis mūnai:°

„Tūkstančiai lavonų pūva,

Vėjas kaukia ant laukų.

Rauda saulė ir mėnulis,

Gaila žmonių išveštų'!°

„Rauda saulė ir mėnulis° rauda motinos netekusios sūnų, rauda sesės lietuvaitės lankydamos vienišus brolių kapus, rauda visa Lietuva....

„Gegužėle, ši metelį

Tu anksčiau pas mus parlėk.

Apraudoki mūs vargelį.

Našlaitėliams mums padėk.

Bet parlėkus nepažinsi

Mūs šalelės Lietuvos.

Neatrasi kur kukavai

Tos šakelės mylimos°°.

Nebepažins gegužėlė Lietuvos, nebetras „tos šakelės mylimos“
nebematys praskrisdama pro sodybas daugelio bernuželių, nebeiškukuos
jiems laimės, nes juos jau slegia, slegia šaltoji žemė, kurią taip karš-
tai mylėjo:

„Apgaubė kapą lieknas berželis,
Žvaigždėms suūnigus verkė naktis --

miėgoki tyliai tu, partizane,
Tavęs gimtoji šalis liūdės.
Pačioj jaunystėj padėjęs galvą,
Lietuvą laisvą visad regi.“

Nors laisvės kovotojų gretos kasdien mažėja, tirpsta, kaip
pavasario sniegas, bet gyvieji yra šventai įsitikinę, kad greitai pasi-
rodys laisvės aušra. Visa kovojanti Lietuva tiki į prisikėlimą ir tikė-
dama dainuoja:

„Jau Lietuvai teka skaiščioji aušra.
Ir greit nusileis raudonoji žvaigždė,
Pirmus partizanus jau slegia kapai
Ir gėlės jiems šnabžda sudiev.“

„Nusileis raudonoji žvaigždė ir vėl atsibus visos tautos,
jų tarpe ir mūsų Lietuva. Laisvai skambės kovoj gimusios dainos,
primindamos skaudžias tautos tragedijos dienas.

Trumpai pažvelgę į laisvės kovotojų dainų turinius, mes
aiškiai pastebėjome vieną ryškia ypatybę, būtent, optimistinę dainų
dvasią. Visos dainos pasižymi ta ypatybe, nežiūrint į tai kam jos
būtų skiriamos: kovos valandoms įamžinti žuvusiems už Tėvynę at-
minti, ar jos būtų paprastos lyrinės dainos kalbančios šių dienų
Lietuvos kančią ir viltį.

Visais laikais ir visose tautose, daina buvo, yra ir bus
laiko, gyvenamojo momento dvasios veidrodis, kuriame atsispindi tautos
vargai, rūpesčiai ir kovos.

Amžiais vergavusi, amžiais kovojusi už savo tautinę bei
valstybinę egzistenciją, lietuvių tauta ir šiandien, daug žiauriau

negu praeityje yra naikinama, jos vardo raidės trinamos iš lietuvių širdžių.

Plačiau kalbėti apie lietuvių tautos kovas praeityje, dabartyje nėra reikalo, nes mums aiškiausiai kalba dainos - tautos sielos paveikslas. Pažiūrėję į jį, mes, neabejodami, pasakysime tiesą.

Šių dienų Lietuvos kovos daina į mus kalba trumpai ir aiškiai - k o v o n !

Nesvarbu, kur mes bebūtumėm: Vokietijoje, Australijoje, Amerikoje; ką bedarytumėm, ar būtumėm mokyklos suolo, ar lankytumėm universiteto auditorijas, visur ir visuomet gyvenkime mintimi, kad Lietuva vėl bus nepriklausoma valstybė su sostine Vilniumi, gintaro pakrantės sargu Klaipėda, ir pakelės tarp rytų ir vakarų akmenėliu - Kaunu.

Negana tikėti Lietuvos prisikėlimu, bet reikia tuo tikėjimu gyventi. Tikėjimas be darbų yra tuščias. Būkime kiekvienu momentu pasiruošę eiti vaduoti geltonkasės Lietuvos. Laisvės kovotojų dainos težydi mūsų tremties dienose ir tesustiprina mūsų dvasią kovos valandai išmušus!

A. Miškinis

Ž o d ž i a i i š l a u k o .

Tu nematei tokio žydėjimo
Laukų dainavimo smagaus,
Neveltui anuomet žadėjome
Žvaigždes nukarstyt nuo dangaus.

Paukščių šauniam repertuare
Jauties poetas ir žmogus.
Broliai vajas taip tiesiai aria,-
Jie nori vis užverst vargus.

Klausyk, tu spiauk į tualetus,
Paik maliariją madų.
Vaisduokis: per laukus gėlėtus
Į pačią saulę aš vedu.

Vedu ir pasakyti ryžtuos
Ko žvaigždės krūpčioja nakčia,-
Kad laimė niekad nesugrižta,
Sugrižta tik viena kančia.

Tu nematei tokio žaliavimo
Ir nematysi gal daugiau.
Mes ligi šiol ne ten keliavome
Vieni tarp žemės ir dangaus

Gottfried Keller

Š o k i o l e g e n d a .

Pagal šventojo Gregorijaus pasakojimus, mažoji mūza buvusi šventoji šokėja. Ji buvo gerų tėvų duktė ir daili mergaitė, stropiai tarnavusi Dievo Motinai, tik taip apimta vienos aistros, būtent šokiui, kad jei ji nesimelsdavo, tai tuoj ir šokdavo. O šokdavo ji visaip: su draugėmis, su vaikais, su berniukais ir kai ji eidavo prie altoriaus, tai jos eisena būdavo panaši į linksmą trepsėjimą. Net dailiomis marmurinėmis šventoriaus plytomis žengdama neiškėsdavo nesušokus kokio linksmo šokio.

Kartą, kai ji vieną vieną buvo bažnyčioje, jai pasidarė taip linksmą, kad ji neišsilaikė nešokus prieš altorių, - gal tuo būdu jos malda Dievo Motinai būtų geresnė. Ir ji taip užsimiršo, kad jai atrodė tik sapnas, kai prieš save ji išvydo senyvą, bet dailų poną šokant ir taip vykusiai papildant jos vikrias figūras, kad jie abu dabar šoko sau linksmą ir nerūpestingą šokį. Tas ponas buvo apsilkęs purpuriniais karaliaus drabužiais, ant galvos užsidėjęs auksinę karūną, juodai žvilgančią, garbanotą barzdą nuo sidabrinio metų šerkšno dvelkiančią lyg tolina žvaigždžių šviesa. O nuo vargonų skambėjo muzika: pustuzinis mažų angelų stovėjo ar sėdėjo ten ir žymyn nuleidę savo apskritas storas kojiukes grojo ir pūtė visokiausius instrumentus. Jie buvo ten visai patogiai įsitaisę: gaidas jiems laikė akmeniniai balustrados angelai, stovintieji ten kaip papuoša-

lai, tik pats mažiausias pūstažandis fleitininkas, sėdėjo susikryžavęs kojas ir įsispraudęs gaidų lapą tarp savo rožinių pirštukų. Jis buvo pats stroplausias iš visų, nes kiti nerūpestingai mojavu kojomis, plienojo sparnais blizgančiais kaip balandžių kaklai, ir grodami žnaibė vienas kitą.

Tačiau kol šokis nepasibaigė, mūzai visai nebuvo laiko tuo visu stebėtis. O šoko jie ilgai, nes tiek linksmam ponui, tiek mergaitai buvo be galo linksmu, - jei net rodėsi, kad ji šoka pačiame danguje. Tik kai nutilo muzika ir mūza sunkiai alsuodama sustojo jai ėmė darytis baisu ir nustebusi ji pažvelgė į senąjį poną, kuris nei sunkiai kvėpavo, nei buvo sušilęs. Jis tuoj pat pradėjo kalbėti ir pasirodė besąs Dovydas karališkasis panelės Marijos protėvis ir jos pasiuntinys. Jis paklausė Mūzą ar ji nenorėtų visą amžinybę praleisti linksmame džiaugsmo šokyje, šokyje, prieš kurį ką tik pabaigtasis tesąs tik blyškus šešėlis.

Mūza tuoj pat atsakė, kad ji nei nedrįstanti ką nors geresnio trokšti. Sventasis Karalius Dovydas į tai tarė, kad jei taip, tai jai tereikšią tik savo žemiškojo gyvenimo metų atsisakyti nuo bet kokio džiaugsmo ir šokių, o tik be jokių svyravimų ir abejonių pasišvęsti vien atgailai ir dvasiškomis pratyboms.

Dėl tokios sąlygos mergaitė truputį nusiminė ir paklausė, ar jau taip visiškai ir reiktų šokio atsisakyti. Ir ji net suabejojo ar danguj iš viso bus šokama. Nes viskam juk esąs savo laikas ir jei ši žemė tinkanti šokiui, tai danguje būsią visai kitaip, nes priešingu atveju mirtis jukbūtų visai bereikšmis dalykas.

Tačiau Dovydas jai paaiškino, kad čia ji klysta ir remdamasis šventraščio tekstais ir savuoju pavyzdžiu įrodė, kad šokis tikrai gali būti tinkančiu užsiėmimu. Čia pat jis pareikalavo apsispręsti taip arba ne? Ir ji norinti laikinu atsižadėjimu laimėti amžinąjį džiaugsmą, ar ne, jei ne, tai jis keliausias sau toliau, nes danguje reikalinga dar keleta šokėjų.

Mūza vis dar stovėjo, negalėdama apsispręsti, ir abejojama kramtė pirš ukus, pes jai atrodė per sunku dėl kažkokio migloto atlyginimo nuo tos pat valandos atsisakyti šokių.

Čia Dovydas pamajo ir staiga pasigirdo keli taktai tokios neapsakomai palaimingos nežemiškos melodijos, kad mergaitėi net širdis suvirpo ir sąnariai sudrebėjo. Tačiau ji negalėjo nei pasijudinti, nes jos kūnas tai muzikai buvo per sunkus ir nejudrus. Ilgesingai ji padavė Karaliui savo rankutes ir prūžadėjo viską ko jis buvo reikalavęs. Staiga viskas pranyko ir grojantieji angelai uždami ir plasnodami ėmė veržtis pro adarą bažnyčios langą laukan, pirma dar sudrožę savo suvyniotais gaidų lapais kantriesiems akmeniniams angelams į skruostus taip, kad net pliaukštelėjo.

Vis dar tebegirdėdama ausyse aną dangiškąją melodiją Mūza susimąsčiusi grįžo namo, pasisiuvo šiurkštų drabužių ir nusivilko visus savo papuošalus. Sodo kampe tamsiame medžių šešėlyje, ji pasitatė sau namuką, iš samanų pasidarė lovą ir nuo tos pat dienos, atsisukrusi nuo visų namiškių, gyveno ten kaip atgailotoja ir šventoji. Visą laiką ji praleido besimelsdama ir dažnai plakė save rykštėmis, tačiau kiekiausias jos bandymas buvo - stengtis nejudinti sąnarių nes vis pasijusdavo koks paukščių čyrenimas ar vėjo šlamesys lapuose, ji visa virpėdavo.

Dažnai net atsitikdavo, kad ji, užsimiršusi netyčia imdavo sūktis, - todėl ji savo dailias kojytes liepė surišti pančiu. Mūzos draugės ir giminės stebėjosi jos pasikeitimu ir džiaugėsi galėdami matyti tokia šventąją atgailautoją, todėl ir saugojo jos būstinę po medžiais kaip savo akį. Tengelis atėidavo prašyti pagalbos ar užtarymo. Kai kas atvesdavo jai jaunų mergaičių, negaluojančių kojomis, nes buvo paskelbta, kad visos kurios Mūza paliesdavo tuoj pat imdavo lengvai ir gražiai vaikščioti.

Taip ji praleido tris metus, tretiesiems baigiantis Mūza buvo jau visai išdžiūvusi ir permatoma kaip vasaros debesėlis, visą laiką ji gulėjo savo samanų lovelėje, ilgesingai žvelgdavo į dangų ir jai rodėsi lyg kad matytusi, ten pro mėlynę, auksiniai linksmai šokančių šventųjų puspadžiai.

Vieną ūkanotą rudens dieną pasklido žinia, kad šventoji jau mirštanti. Ji nusivilko savo tamsų a gailos drabužį ir užsidėjo akinančiai baltą vestuvinę suknelę. Taip ji gulėjo susikryžavusi rankas ir šypsodamosi laukė mirties valandos. Šode buvo prisirinkę pilna žmonių, šakose ošė vėjas ir medžių lapai sviro žemyn. Ošimas staiga virto muzika, skambančia visose medžių viršūnėse, ir kai žmonės pažvelgė aukštyn, šakos buvo pražydę jauna žaliuma, mirtos ir granatai žydėjo ir kvėpėjo, žemė skendo gėlėse o smulkų baltą mirusios pavirdalą supo rožinės spalvos spindėjimas.

Tą akimirką ji atidavė savo sielą. Garsiai skambėdama grandinė, juosusi jos kojas, sprogo pusiau ir pilnas neapsakomo spindėjimo dangus atsivėrė taip plačiai, kad kiekvienas galėjo išvelgti jo vidun. Ten matėsi tūkstančiai spinduliuojančių mergaičių ir berniukų ir visi jie šoko ir sukosi neapmatomuose ratuose. Puošnus karalius, atsisėdęs ant debesio, kur grojo septyni maži angelai, pavažiavo į žemės pusę ir, visiems susirinkusiems reginti, sutiko šventąją mūzą. Visi dar matė, kaip ši linksmai išsko į atvirą dangų ir šokdama dingo skambančiose ir spindinčiose miniose.

Danduje tą dieną buvo didelė šventė, o švenčių metu buvo, šventojo Gregorijaus iš Nyse, tiesa ginčijamas, bet šventojo Ncianzo puoselėjimas, papročys, lewynias, šiaip pragara gėdinčios, mūzas pasikviesti pagalbai ir įsileisti į dangų. Joms buvo duodama gerai pavalgyti, tačiau šventei pasibaigus, savaine suprantama, jos turėjo grįžti vėl atgal.

Baigiantis šokiams, dainoms ir visoms ceremonijoms ir dangaus gyventojams jau sėdant prie stalo. Mūza atvėdė prie to stalo, kur išsigandusiai susispaudusios ir ugainėmis, juodomis ar tamsiai mėlynomis akimis bailiai tarp savęs besižvalgydamos, sėdėjo devynios mūzos. Pati rūpestingoji šventoji Morta iš evangelijos rūpinosi jomis; ta proga ji buvo užsirišusi savo gražiausią prijuostę ir, netyčia išsisuodinusį smakrą, ragino mūzas valgyti. Tačiau tik kai Mūza ir šventoji Cecilija su kitomis menų mėgstančiomis moterimis prisiartinė ir jas linksmi pasveikino, tik tada jos atgijo, pradrišo ir visos ėmė linksmi sau šnekėtis. Mūza sėdėjo tarp Terpsichorės ir Cecilijos, Cecilija tarp Polyhimijos ir Euterpės ir visos buvo susikabinusios rankomis. Atėjo keletas mažųjų muzikantų ir, plepėdami niekus, stengėsi išvilioti ką nors iššpuikių vaisių, stovėjusių ant ambrozinio stalo. Prisiartinė pats Karalius Dovydas, atsinešdamas auksinę taure, iš kurios visi gerė ir darėsi vis linksmesni, jis pats ^a _p ^{pts} patenkintas vaikščiojo aplink stalą ir praeidamas vis paglostydavo dailiajai Eratos smakrą. Taip visiems prie Mūzų stalo besilinksminant, pasirodė net pati Mūsų Maloningoji Ponia visoje savo grožybėje, valandžiukei ji prisėdo prie stalo, ir švelniai pabučiavo į lūpas šauniąją Uraniją, kai atsisveikindama jai pašnibždėjo, kad ji tol nenurimsianti, kol mūzoms nebus leista galutinai danguje pasilikti.

Kaip žinia tai neišsipildė. Norėdamos parodyti savo gerą valią ir atsidėkoti už parodytą nuodirdumą ir gerumą mūzos pasitarė tarp savęs ir apleštame požemio karalystės kampe išmoko dainą, savo forma panašią į danguje paprastai giedamus choralus. Jos pasidalino į dvi dalis po keturis balsus, o Uranija buvo jų vyresnioji ir taip gavosi tikrai savotiška daina.

Kai danguje vėl buvo švenčiama šventė ir Mūzos vėl pakviestos savo tarnybai, nužiūrėjusios pagal savo išmanymą tinkamą akimirksnį, jos susirinko krūvon ir pradėjo savo dainą, iš pradžių pamažu, o toliau vis garsyn ir garsyn. Tačiau dangaus salėse jų daina skambėjo taip liūdnai, taip priekaištingai ir šiurkščiai, kartu lyg ilgesingai ir skundžiančiai, kad iš pradžių visi išsigandę nutilo, o vėliau visus apėmė žemės ilgesys ir nuostalgija ir visi pradėjo verkti.

Taip staiga suskambėjo danguje visuotinas kūkčiojimas. Išsigandę subėgo visi vyresnieji ir pranašai, o mūzos tuotarpu manydamos kad tai gerai, dainavo vis garsiau ir liūdniau taip, kad visas dangus su visais vyresniaisiais, pranašais ir mokytojais prarado bet kokią pusiausvyrą. Tvarkos daryti galų gale atėjo pati šventoji Trejybė ir ilgai dundančio griaustinio smūgiu stropiosios mūzos buvo pagaliau nutildytos.

Taip grįžo į dangų ramybė ir pusiausvyrą, tačiau vargšės devynios seserys turėjo jį apleisti ir joms buvo uždrausta dar kada nors grįžti atgal.

E. Miničaitė

A t s i m i n i m a i .

Aš norėčiau greit vėl pamatyti
Žaliuosius tėviškės laukus
Ir sraunią Šaltuoną vingiuotą
Gražiai žaliuojančius šlaitus.

Ten buvo gera ir malonu
Mažutei Šaltuonoj braidyt,
Ir prisiskynus daug gėlelių
Jas vandeniui toliau plukdyt.

Prisimenu. Pavasarėlį
Žibutės žydi ten kukliai,
Linksmom dainelėm lakštingalėlės
Ten aidi Šaltuonos krantai.

Tenai prabėgo man vaikystė
Ir pergyventa tiek džiaugsmų.
Bet atminimai tiktai liko
Norėč grįšt ten, iš tiesų...

Apie saulės spindulių pavojų .

Daug kam pasirodys keista, kad dabar, rudenį sugalvota rašyti tokiu klausimu. Gal skaitytojas paskaitęs antraštę, nusišyps ir pasakys: „Pasivėlinai brolyti, su tokiomis temomis ??

O vis dėl to ne ? Iš visko matyti, kad dabar emigracija suintensyvės. Daugeliui teks atsidurti kraštuose, kur saulutė ne tik šildo, bet ir kepina... Oyra pastebėta, kad saulė mėgsta pamokyti naujokus , t.y. iš šaltesnių, debesuotesnių kraštų atvykusius, o ypač neatsargiuosius bei neišmanėlius.

Na, o kas dar neemigruos - tas vėl čia sulauks pavasarios ir vasaros, kuri gal bus saulėtesnė už šiemetę ir šios bendro pobūdžio pastabos pravars.....

Apie saulės spindulių naudingumą kalbama ir rašoma gana daug. (To nei šio straipsnio autorius nenori nuginčyti) Bet apie galimą jų žalingumą ir net pavojų gyvybei retai teužsimerinama. Mat, taip jau yra gyvenime: jei kokios pažiūros įeina į „madą“, tai tas laikoma geru ir priešingų balsų arba niekas nenori klausyti arba niekas neišdrįsta paprieštarauti, kad kartais nebūtų apšauktas neišmanėliu, keistuoliu ar net kvailiu ...

Pastaraisiais metais visi tiesiog liguistai veržiasi į saulę: niekas nenori gilintis ar jam „saulės vonios“ leistinos ir kiek leistinos. Retam tėra nežinoma, kad iš karto per ilgai pasikaitinus saulėje gaunasi odos paraudimas iri pūslių susidarymo ir stiprus skausmas bei bloga savyjauta. Tas kartais kaštuoja keleta nemigo nakčių nusilupa oda ir tuo viskas baigiasi. Ir taip šis „sportas“ kasmet kartojasi ir saulės kultas auga.

Bet patarlė ,,Kas per daug - tai nesveika'' tinka visur.

Pastarųjų kelių metų gausūs gydytojų stebėjimai rodo, kad ,,saulės vonių'' pasekmės kartais gali būti labai rimtos. Taip, pavyzdžiui, turint ir nežymius tuberkuliozinius židinius plaučiuose, po stipresnio, pasikaitinimo saulėje, gali išsivystyti miliarinė tuberkulozė (,,greitoji džiova'') Nekalti kvėpuojamų takų uždegimai, chroniškos anginos bei įvairūs paslėpti uždegimo židiniai, pasikaitinūs saulėj, staiga pablogėja - ,,užsiliepsnoja''. Dėl dažnų ,,persišaldymų'' pavasarij reikėtų kaitinti ne tiek lengvą apsirengimą kiek saulės spindulių dirginimą. Tai pat jūros ligos išsivystymui turi įtakos ne tik laivo supimas bet ir saulės spindulių veikimas.

Po perdėtų pasikaitinimų saulėje neretai pastebimi plaučių plėvės ir širdies maišelio (kryties) uždegimai, reumato paaštrėjimas, viduriavimas, pakilusi temperatūra ir net kraujo išsiliejimai po smegenų apvaskalais. Asmenims turintiems padidėjusį kraujospūdį, kaitinimasis saulėj gali baigtis staigia mirtimi.

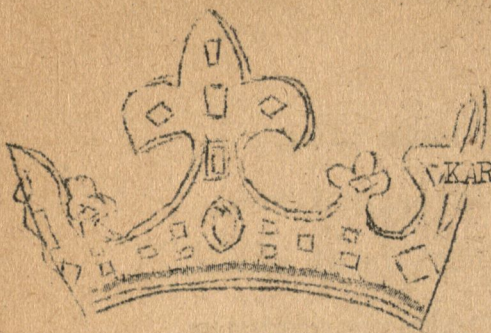
Taigi atsargumas ir saikas, kaip visur gyvenime, taip ir čia yra būtinas.

A. D u m č i u s

B a l t i j o s B a n g o s

Siaučia galingos Baltijos bangos,	Štai būrys kyla, tartum ereliai,
Daug jos pražudo žemės sūnų,	Bando išokti virš debesų
Viena į kitą daužosi, rangos	Betgi palūžta ir krinta gailiai
Jūroj beribėj tūkstančiai jų.	Į jūros dugną graužt akmenų.

Ir vėl pakyla naujos ir naujos,
Ir visos žūsta, taip kaip sapne.
Ach, kad ir mūsų vargą bribį
Jos paskandintų jūros dugne .

A. Petkauskas

KARALIŲ MIESTAS.

„Grazus, o Vilniau, tu ryto metą,
Kada paziūri nuo kryžių kalno,
Tada tu visas lyg kad ant delno.
Grazus, o Vilniau, grazus kaip reta”

Legendiškas Gedimino sapnas apie staugiantį gelėžinį vilką, Krivių Krivaičio buvo gražiai išaiškintas, - Neries ir Vilnelės santakoje Gediminas įkursias didelį miestą, iš kurio išeisias daug didžių tautos vyrų ir garsas plačiai skambes po visa pasauli.

Šis sapnas tapo tikrove ir gražiuose Panerių šlaituose Gediminas įkūrė Vilniaus miestą, ilgus šimtmečius buvusį ir tebesantį Lietuvos sostine. Amžių bėgyje jis augo ir bujojo ant didžiojo tautų vieškelio. Priešai ir gaisrų ugnys griovė ir naikino jo senus mūrus, o darbšti lietuvių tauta jį vis atstatydavo kas kart gražesni ir didingesni. Taip jis išaugo į didelį ir žydintį miestą, kuriame šimtmečių eilę paliko neišdildomą istorinių pėdsakų.

Kam teko būti Vilniuje, jame ilgiau ar trumpiau pagyventi, ar tik apsilankyti, tas kartu su poetu nuo Trijų Kryžių kalno galėjo grožėtis neužmirštamai didinga Karalių miesto panorama, - tarp miškais žaliuojančių kalnų išsitiesęs, Neries ir Vilnelės upių melsva grandine apjuostas, kiekvieno akiai jis teikia džiaugsmo ir pasigėrėjimo. Gražių jo bažnyčių pauksuoti bokštai smailiomis viršūnėmis kyla į dangų kartu su visa lietuvių tautos dvasia, jos troškimais ir norais laisvai gyventi ir kurti medžiagines bei dvasines vertybes. Aušros Vartų Dievo Motina savo stebuklinga ranka globoja mūsų šalį. Parpuolusi prie jos kojų, mūsų tauta daug kartų skundėsi Jai savo nedalia ir prašė pagalbos varge ir nelaimėje. Taip pat ir laimės vėlاندose susirinkdavome mes Jai padėkoti už Josios dursnumą ir malonę. Neviena motina ir šiandien suklupusi prie Marijos paveikslo maldauja savo tremtintui sūnui, dukrai, ar miške kovojančiam partizanui palaimos, jėgų ir išvėmės.

Vilnius mums brangus dar ir todėl kad sunkiomis tėvynei

valandomis mus vienija ir jungia bendram dantui.

Stovėdamas didžiojoje rytų ir vakarų kryžkelėje amžiais jis buvo svetimųjų mindomas, plėšomas ir naikinamas. Per jį žygiavo didžiosios Europos armijos, nešdamos vargą ir sunaikinimus, o jis didingas dėkso tarp kalnų plačiai, taip kaip anais savo galybės žydėjimo laikais, kai Lietuva buvo didelė nuo jūrų iki jūrų išsitiliesusi valstybė. Jį saugo I Apvaizdos ranka. Net carai Muravjovo kunščiu neužslopino Vilniuje lietuviškos dvasios, net lenkai 1920m. spalio mėn. 9d. sulaužydami Suvalkų sutartį ir brutalia klasta užgrobdami Vilnių jos neužslopino, - nepajėgs ir raudonoji žvaigždė Karalių miestui uždėti amžinos vergijos jungo. Nes jame ilsisi šv. Kazimiero, Lietuvos Karalio, palaikai, o jis juk ne kartą stebuklingai apgynė Lietuvą nuo priešų. Ten pat ir Vytauto Didžiojo grabas. O dvasia kas naktį vaidenasi ant baltą žirgo ir, stiprindama tėvynėje likusių brolių kovos dvasią, vadovauja kelyje į laisvę.

Daug didžiųjų Lietuvos vyrų amžina užmigo šventoje Vilniaus žemėje, kritę nelygioje kovoje su Tautos priešais. Ūksminguose Rasų kapinių šlaituose ilsisi Patriarchas dr. J. Basanavičius, visą savo amžių kovojęs dėl Lietuvos nepriklausomybės. Ten pat amžinu miegu užmigo dailininkas M. K. Čiurlionis, savo gyvu pavyzdžiu skatinąs tautą į kūrybinį darbą. Ten ir daug kitų garsių vyrų amžiams priglaudė galvas mylimosiose Vilniaus smiltysė. Jų visų kovos ir gyvenimo atminimas įpareigoja mus, Vilniaus, t. y. ant poeto, gražiausio perlo aisčių karalių karūnoje niekad neišleisti iš akių.

Lenkai, kurie kolonizacija ir okupacija nutautinę didelę Vilniaus krašto dalį, dar ir šlandien reiškia pretenzijų į ją, skelbdami, kad Vilnius tai ne kas kita, kaip tik viena iš daugelio Lenkijos provincijų sostinių, o tuo pačiu, girdi, neatskiriama jos dalis. Netenka aiškinti, kaip tai gryna nesąmonė, - mūsų naudai kalba istorija.

Dar 1920m. Lietuvos kariuomenės eilėse kovojo nevienas ateitininkas ir daugelis jų paguldė savo jaunas galvas, gindami nuo pikty užgrobėjų mylimąjį Karalių miestą. Tuo labiau tad mums nedera toleruoti ar net sutikti su lenkų skleidžiamais piktais prasimanymais. Jau anais nepriklausomybės priešaušrio laikais Maironis pranašingais žodžiais įspėjo mus vengti per artimos bičiulystės su lenkais:

„Su lenkais dėjos širdimi,
O jie tau priešai svetimi,
Nor širdį Lietuvai išrauti.“

ŽMOGAUS KELIONĖ

Per dieną dienas keliaujam
Vis tolyn... tolyn...
Vargo žemėj viešpataujam,
Dienos amžių - ir tolyn...

Pamažu tolyn keliaujam
Dienos spindulių takais...
Laimę sau čia žemėj kraunam,-
Ne kitur: ne tik čionais.

Tad spindėk, žmogau, kelionėj,
Saulę nešk savoį širdy,-
Kad pavirtęs žemės sauja
Nepražūtumei mirty...

Per dieną dienas keliaujam,-
Vis tolyn... tolyn...
Vargo žemėj viešpataujam
Dienos amžių - ir tolyn...

oo000oo

Ištisus 20 metų Lietuvos tauta buvo priversta gyventi be savo amžinosios sostinės. Ir kai pagaliau po ilgų vergijos metų Vilnius vėl grįžo Lietuvai, mes tapome žiauraus kaimyno grobuoniškumo auka, ir nors šiandien Vilnius ir Lietuvos ribose, tačiau jam vis dar nelemta džiaugtis laisve. Ir juo skaudžiau girdėti iš toje pat raudonojoje vergijoje atsidūrusio kaimyno lūpų niekuo nepagrįstas pretenzijas į amžinąją Lietuvos sostinę - karališkąjį Vilniaus miestą. Tačiau lietuvis Vilniaus nepamirš, kaip anksčiau, taip ir šiandien mums tebegalioja Maironio atmintini žodžiai:

Iš senojo keldamas varguos,
O Vilniaus nepamiršk, lietuvi:
Ten ne tiktai kad praėjusis,
Ten tavo irgi ateitis,
Ten kova vedama už būvį.

M I E L I S K A I T Y T O J A I

Po valiutos reformos nugalėjus susidariusius finansinius sunkumus, „JAUNYSTĖS AIDAS“ štai vėl pasirodo.

Mes visi žinome, kokius sunkius laikus dabar pergyvena tremtinių spauda, kasdien kovojanti su lėšų trūkumu. Lygiai tokiose pat sąlygose atsidūrė ir „JAUNYSTĖS AIDAS“, nes jo egzistencijai būtinas lėšas sudaro vien tik iš skaitytojų surenkami prenumeratos pinigai. Hamburgo Rajono Moksleivių ateitininkų valdybės pastangomis

šiaip taip pavyko šį numerį išleisti, tačiau tolimesnis laikraščio leidimas priklausys nuo skaitytojų paramos ir pritarimo.

„JAUNYSTĖS AIDŲ“ likimas, taigi, atiduodamas į Jūsų rankas ir tik nuo Jūsų priklausys, ar laikraščelis Jus toliau lankys ar ne.

Rajono Valdyba tačiau neabejoja, kad moksleiviai ateitininkai jaunatvišku užsidegimu ir toliau palaikys „Jaunystės Aidą“ ir neleis nutrūkti taip gražiai pradėtam darbu. Už tai mes iš anksto Jums dėkojame.

Leidėjai tai pat puikiai supranta, kad „Jaunystės Aidas“ tiek savo forma, tiek turiniu dažnai nėra toks, koks turėtų būti. Didelė dalimi, ypač kas liečia technikinę pusę, jaučiasi kalti patys leidėjai, tačiau reikia pripažinti, kad ir Jūs, mielieji Skaitytojai, labai dažnai neatsiliepėte į mūsų prašymus savo pasiūlimais, pageidavimais, sumanymais, o ypač Jūsų rašiniiais ir korespondencijomis prisidėti prie laikraščio praturtinimo ir pajvairinimo.

Šia proga leidėjai tad dar kartą prašo ir kreipiasi į visus skaitytojus, prašydama visus plunksną valdančius aktyviai dalyvauti laikraščio leidimo darbe. Tik nuo Jūsų, mieli skaitytojai, priklauso laikraščio išvaizda, ir kuo daugiau moksleivių ateitininkų jame bendradarbiaus, tuo jis darysis patrauklesnis ir įdomesnis, tuo pačiu Jūsų pačių laukiamas. Tad visi į Tėlką.

Su geriausiais linkėjimais Jums -

H.R.M. At-ką Valdyba

Jeit tu reikalauji protingo atsiliepimo, privalai protingai klausyti. (Goethe)

.....

IŠ MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ KUOPŲ VEIKLOS IR GYVENIMO

Oldeburg, as. Persikėlus į Oldenburgą, a Merbeck, o lietuvių stovyklai, at-kų moksleivių skaičius žymiai padaugėjo. Dabartiniu metu Olgenburgo ateitininkų kuopą sudaro 52 nariai. Rugsėjo mėn. sušauktume visuotiname narių susirinkime buvo išrinkta nauja valdyba. Ją sudaro: J. Dubauskas - pirmininkas, R. Rauchaite - pirm. merg., Z. Vanagaitė, - sekretorius, L. Smolenskaitė - išdininkė ir Z. Jurevičius - soc. reikalų vedėjas.

Kuopa šaukia visuotinus susirinkimus kas 3 savaitės. Spalių mėn. yra numčiusi, suruošti Kristaus Karaliaus minėjimą. Be to kuopos nariai pasireiškia vargšų šelpime. Taip buvo sušelpta viena ligonė lenkaitė, kuri jokių artimųjų neturi.

Oldenburgietė

Spakenberg, Š.M. spalių mėn. 3 d. didelė dauguma Špakenbergo moksleivių ateitininkų dalyvavo Pabaltijo Universiteto studentų ateitininkų draugovės suruoštoje dviejų metų sukakties proga šventėje, kur pasirodė su vykusiai paruošta lietuviškų dainų ir šokių programa.

Š. m., spalių mėn. 9 dieną kuopa surengė Spakenbergo stovykloje viešą meninį pasirodymą. Praėjusį ypač nuotaikingoje ir pakilusioje nuotaikoje. Gautas pilnas paskirtas kuopos ir socialinio skyriaus reikalams. Pageidautina, kad kuopa neatsisakytų ateityje surengti daugiau panašių pasirodymų; niūrioje stovyklos atmosferoje tai tikra prošvaistė. Ilgalaikiam kuopos pinnininkui Juozui Maneliui ^{išvykstant} 1917, kuopa surengė kuklias išleistas. J. Manelis vadovavo kuopai dvejus metus. Per tą laiką kuopa smarkiai išaugo ir sustiprėjo, turėjo 21 susirinkimą, t. t. d. minėjimą ir t. t.

Vis tai nuoširdaus nepailstančio pirmininko darbo vaisiai, kurių kuopa niekad neužmirš. Liūdédama dėl veikliausio savo nario ir pirmininko netekimo, kuopa linki jam laimės ir sėkmės...

Šiuo metu kuopa turi 41 narį. Kuopos rėmuose veikia 5 būreliai: 3 berniukų ir 2 mergaičių. Valdytą sudaro šie asmenys: pirmininkas J. Vyšniauskas, vicepirm. - G. Kairaitytė, sekretorius - Kijauskas, išdininkas B. Galinaitis ir socialinio skyriaus vedėjas J. Kijauskas. (Dalyvis) -----

Diepholz. Anglų karinei valdžiai vykdamas stovyklų suglaudimą, Š. m. pavasarį ir vasarą į Diepholzą buvo atkeltos Gr. Heseper, Dedelsdorfo, Hanoverio ir kit. stovyklos. Kartu su jomis atsikėlė ir gimnazijos bei kitos tremtinių švietimo įstaigos. Tuo būdu Diepholze pradėjo veikti gana didelė gimnazija, kurioje neilgai trukus įsikūrė visus naujai atvykusius moksleivius atkus apjungianti kuopa. Kuopoje šiuo metu yra netb 73 nariai, susiskirstę trimis būreliais: jaunesniųjų berniukų, vyresniųjų berniukų ir mergaičių. Būreliams labai daug padeda patarimais ir nurodymais jų globėjas: p. p. mok. Zaranga, Laniauskas ir Stasiene, o tai pat kuopos dvasios vadas kun. Adomavičius. Skaitlingai kuopai sėkmingai vadovauja judri ir darbšti valdyba su pirmininku S. Bubeliu priešakyje.

Niekur neišeisi, niekur iš laukų tų,
Kur dangus toks melsvas, kaip melsvi linai,
Nors svetur ir auksu grįsti miestai būtų,
Be Tėvynės dūmų trūkši tu tenai.

----- K. Inčiūra -----

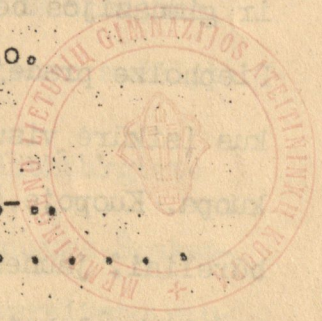
- Ne avis piemens, bet piemuo avies tarnas. (Pėrsų priežodis)

- Du labai artimi troškimai, tarsi du neregimi sparnai, kelia žmogaus dvasią viršum gamtos pasaulio troškimas nemirtingumo ir troškimas tiesos bei moralinio tobulumo. (Vl. Solovjovas)

TURINYS

1. KRISTAUS KARALYSTĖ IR JAUNIMAS, R. Lėtas	1 psl.
2. MANO KAIMĖ, A. Miškinis	4 psl.
3. INTELIGENTIŠKUMAS, P. Augustinavičius	5 psl.
4. LIETUVIŲ LAISVĖS KOVOTOJŲ DAINOS KALBA Į MUS, V. Kazlauskas	8 psl.
5. ŽODŽIAI IŠ LAUKO, A. Miškinis	13 psl.
6. SOKIO LEGENDA, Gottfriedas Kelleris	14 psl.
7. ATSIMINIMAI, E. Miniotaitė	19 psl.
8. APIE SAULĖS SPINDULIŲ PAVOJŲ, prof. K. Valteris	20 psl.
9. BAIKIJOS BANGOS, A. Dumčius	21 psl.
10. KARALIŲ MIESTAS, A. Petkauskas	22 psl.
11. ŽMOGAUS KELIONĖ, V. Kazlauskas	24 psl.
12. MIELI SKAITYTOJAI	25 psl.
13. IS MOKSL. AT-KŪ. KUOPŲ VEIKLOS IR GYVENIMO	26 psl.
14. TURINYS	28 psl.

Vinjetė ir iliustracijos Eug. Snarskio.

JAUNYSTĖS AIDAS

Neperiodinis anglų zonos moksleivių ateitininkų laikraštėlis.
 Leidžia Hamburgo Rajono Moksleivių Ateitininkų Valdyba. Reda-
 guoja redakcinė kolegija.

Adresas: /24^b/ Binneberg, Baltic University.